

Cenienie różnorodności

“Nauka Buddy rozpoczyna się od uznania ludzkiej różnorodności. Humanizm Sutry Lotosu sprowadza się do zasady cenienia jednostki.” W Buddyzmie Nichirena oświecenie nie jest kwestią zmienienia się w kogoś, kim nie jesteśmy. To jest raczej kwestia wydobycia tych pozytywnych cech, które już posiadamy.”

Pytanie o to, jak żyć w zróżnicowanym świecie, prawdopodobnie nigdy jeszcze nie było tak naglące, jak teraz. Jeśli ludzkość ma przetrwać, niezbędne jest, abyśmy znaleźli sposób na uwzględnienie światopoglądów i systemów innych od naszych własnych. Zarówno alternatywy w postaci samotnego wycofania w odseparowane sfery, czy też przyjęcie ujednoczonego zbioru wartości, który jest narzucony przez siły ekonomiczne i technologiczne, trudno nazwać odpowiednimi. Wydaje się nieodzowne poszerzenie kontaktów i wzajemne oddziaływanie pomiędzy różnorodnymi tradycjami kulturowymi świata..

Jak możemy nauczyć się nie być zastraszeni przez różnice? Jak możemy się nauczyć komunikować z powodzeniem z tymi, których wizja i zrozumienie świata różnią się od naszych? Różnorodność może albo wywoływać konflikt i przemoc, albo wzajemną kreatywność i rozwój. Jak możemy zapewnić, że to ostatnie będzie miało miejsce?

W nawiązaniu do tego, Daisaku Ikeda napisał: “Nauka Buddy rozpoczyna się od uznania ludzkiej różnorodności... Humanizm Sutry Lotosu sprowadza się do zasady cenienia jednostki.”

Według Buddyzmu, każda jednostka jest unikalną manifestacją najwyższej prawdy. Ponieważ każdy z nas manifestuje tę prawdę w formie naszego konkretnego, indywidualnego charakteru, każdy z nas jest cennym i naprawdę niezastąpionym przejawem żyjącego kosmosu.

W swoim piśmie, Nichiren używa metafory różnych, kwitnących drzew – wiśni, śliwy, itd. – aby wyrazić tę zasadę. Każde rozkwita na swój unikalny sposób, ze swoim własnym, szczególnym charakterem. Razem tworzą olśniewający sezonowy portret witalności i piękna. Nichiren pisze o tym, że każde „manifestuje swoją prawdziwą naturę” (jap. jítai kensho).

W Buddyzmie Nichirena oświecenie nie jest kwestią zmienienia się w kogoś, kim nie jesteśmy. To jest raczej kwestia wydobycia tych pozytywnych cech, które już posiadamy. Bardziej precyzyjnie, to jest rozwinięcie mądrości i witalności, aby zapewnić, że unikatowe

właściwości, które tworzą naszą osobowość, służą tworzeniu wartości (szczęścia) dla nas samych i dla innych. Cecha niecierpliwości, na przykład, może być zarówno źródłem irytacji i tarć, jak i siłą napędową dla natychmiastowego i efektywnego działania.

Kluczowa jest tutaj wiara w to, że każda osoba jest unikalną manifestacją uniwersalnej siły życiowej. Jako taka, każda osoba jest postrzegana jako posiadająca nieograniczone możliwości i wrodzoną, nienaruszalną godność oraz wartość. W porównaniu z najwyższym, uniwersalnym skarbem życia, który wszyscy dzielimy, różnice płci, pochodzenia etnicznego, kulturowego lub religijnego, itd., mają jedynie ograniczone znaczenie. Gdy to zrozumienie się zakorzeni, możemy nauczyć się pokonywać przesadne przywiązanie do różnic i związaną z tym awersję lub strach.

Tak jak każda jednostka posiada unikalny charakter, unikalne doświadczenie życiowe, tak każda kultura może być rozumiana, jako manifestacja kosmicznej kreatywności i mądrości. Tak jak Buddyzm odrzuca jakiegokolwiek hierarchiczne zaszeregowanie ludzkiej jednostki, tak samo przyjmuje postawę fundamentalnego szacunku w stosunku do wszystkich kultur i tradycji.

Odzwierciedla to zasada dostosowania zasad, przykazań do miejsca (jap. *zuiho bini*). Praktykujący Buddyzm są zachęceni, aby przyjąć elastyczne, otwarte podejście do kontekstu kulturowego, w którym się znaleźli. A zatem, ponieważ wyznają Buddyjskie zasady poszanowania wrodzonej godności i świętości ludzkiego życia, stosują się do lokalnych zwyczajów i praktyk, chyba że są one bezpośrednio sprzeczne z tymi rdzennymi zasadami.

Z tego powodu organizacje SGI na całym świecie działają, aby stworzyć takie rodzaje aktywności, które będą najbardziej odpowiednie do ich otoczenia kulturowego i wniosą największy wkład w ich poszczególne społeczności.

Pierwotnym celem Buddyzmu jest przebudzenie ludzi do nieskończonej wartości ich własnego życia, a tym samym również do życia innych. Ostatecznie, nasza zdolność, aby twórczo odpowiedzieć na różnorodność, zależy od naszej zdolności do rozwinięcia namacalnego poczucia drogocенności życia samego w sobie i każdego pojedynczego przejawu życia.

[Dzięki uprzejmości SGI Quarterly z kwietnia 2002]